

מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארוכי המשך

[17]

וידידים' מקבל מתנה

הנתון בשאלת הלכתית סבוכה, אנו עוסקים אך ורק בתרומות מתרומות חי. זהה 'מתנה חיים'.

חיקוק עליה על פניו של בעלי. "ולמה דווקא מתנה?" שאל במתינות כדרכו. "כי זו מתנה, כל הפסוקים מסכימים שאין לאדם אישור של 'לא תעמוד... דם רעך' בתרומת כליה ואדם לא חייב לתחת את כלתו כדי להציג את השני, אבל כל הפסוקים גם מסכימים עם העובדה שזו מצווה עצומה, מתנה שהיא מצווה שאין לה שיעור".

חיקוק עליה על שפתיי כשהבנתי בעצמי את עומק השם שקיבלתி מבורא עולם, אוור של הסכמה ניצת גם בעיני בעלי, וכך, בלי רגע של התלבות ידעו. "זикרא שמו בישראל - מתנת חיים". מתנה שגם אנחנו קיבלונו מבורא עולם לחיים.

ידענו שאין זה רק שם בעלמא אלא אמרור לספר על מהותה של העשה שלנו וחיפשנו רעיון בנותה, אך לא מצאנו אותו.

ואז, במצאי שבת אחד זה קרה. בעודנו יושבים מול המחברת החומרה, מסדרים בטורים את תשובות בדיקת הרקמות שקיבלו תורמים פוטנציאליים מול צרכיהם של חולין כליות שונות, קיבלתי את השם במתנה ברורה מבורא עולם. "מתנה חיים", אמרתי. "מה?", בעלי, שהיה באמצעות השוואת סוגיהם דם ונתונות, הרים אליו מבט תוהה. "נקרא לארגון מתנת חיים", אמרתי ותוך כדי דבר הבנתי את הקונספט שלהם. "תראה", התלהבתי מן הגילוי, "יש בשם זה 'תראה', התלהבתי מן הגילוי, 'יש בשם זה' משמעות כפולה - התורם נותן לנתרם חיים במתנה והתרומה היא מתרום חי. הארגון שלנו אינו עוסק בתרומות מנפטרים דבר

שלחי תשע"ג ירושלים יידידים למען חולי הכלויות' איננו שם", אמרתי לבורי ערב אחד. ככל שהליך הארגון שלנו וה坦סיד, זוכה להיות שליח להשתלות רבות מימים, כך הרגשנו ששמו אינו מספיק כולל לעילות. "שם ארוק מדי" אמרו לי חברות. "מסורבל מדי" השיבו אנשים שנתקשו לחות דעתה. "לא מתאים" החלתו אנחנו. אבל לא היה לנו רעיון אחר. איך נקרא לארגון - "תורמים כליות"? "בוחן כליות ולב"? "כליה וחיים"? כל שם היה נראה לנו פחות מתאים מהשני. "תפללי" שנזכה להארה, ונמצא שם מדויק וכולל בעז"ה", אמר בעלי. והוא כמו שהוא הקפיד לומר על כל דבר בעוזרת ה'. עד היום המילים 'בעוזרת ה' שנגורות על לשונו. אין משפט שאנו אומרים כאן בלבדיו.

*

חמי שליט"א היה אחד מתלמידיו הקרובים של מրן החזון אי"ש זצוק"ל. חלק מagnostics החזון איש המפורסמות ביום ההן אגרות שנשלחו אל חמי והוא מופיעות אליו. מתוך קרבתו ידע חמי לספר שככל פעם הייתה למրן החזון"א שאלה הוא היה מכובן מאוד בברכת חונן הדעת ומתחכב על המילים: "חננו מאיתך חכמה...". הפתرون האמתי והתשובה העמוקה היא זו שmagua בהארה ברורה מאייתו יתברך, הדריך מרן החזון"א את תלמידיו והדרכה זו הייתה נר לרגלינו בכל העניינים. גם כתעת, בעודי הוגה בשאלת האיזה שם נוכל להעניק לארגון שלנו התפלaltı מעומק לב לבורא עולם שיחון אותנו מאייתו בחכמה בינה וגם דעת.

אנשים אמיצים באמצעות בדרך

שסעה אותו לאחר הניתוח ובעלי שוחח עם אלכס. הדקות עברו, השעה התאהбра ואנחנו קמנו לצתת לדרכ. נפרדנו מאלכס ומונגה וירדנו באיטיות לרכב. רק כישבנו בפנים, מוכנים לנסיעה, נזכרתי. "לא הבאנו להם את המגנט של ברכת 'אשר יצר' ולא דיברנו איתם עליה!", אמרתי לבעלי בבהלה. "וואו", נאנח בעלי והעיף מבט קצר בשעון. השעה הייתה מאוחרת, ידענו שם לא נמצא מיד לא נספיק להגיע לחופה. "אנחנו לא מסדרי הקידושין", אמר לבסוף בעלי. "אף אחד לא יבטל את החופה אם לא יהיה שם", הוסיף אני. החלטה התקבלה. עליה שוב אל אלכס ומונגה ואם נגיע אחורי החופה לא יקרה כלום. ההזדמנות לזכות הרכבים אשר ניצבת לפתחינו חשובה יותר.

ועל מה שקרה אצל אלכס ומונגה וסופה המצויר של הסיפור, בעז"ה בפעם הבאה

אלכס הוא יהודי לא צער שחיכה תשע שנים לתרומות הכליה שלו. מבט לאחר, אלכס היה חייב להמתין, שכן כאשר התפרצה מחלת הכליות שלו, התורם העתידי היה צער לימי ולא בשל עדין לתרומה. שנות המתנה הארכות אפשרו לתורם להתגבר ולהגיע לגיל בו הוא יכול להחליט על תרומות כליה ולהציג את אלכס. ההשתלה התבצעה בבית החולים "איכילוב", ואנחנו, כדרךינו עם כל תורם ונתרם, בנו לבקר את אלכס ביום האשפוז לאחר השתלה. תכננו לחבר את הביקור אצל אלכס עם חותנת אחין שנערכה באותו יום באוזור המרכז. יצאו מוקדם, טיפסנו לקומה שבע, התניידו במסדרונות הארוכים והגענו.

חולש אך מאושר ישב אלכס במיטת בית החולים. "הרבי הבר!", צהה כשראה את בעלי. התישבנו. אני שוחחת עם מונגה בתו

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפונה לנברת הבר בבקשת להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זל. יהיו הדברים לזכות הרכבים ולעלוי נשמהו של אברהם ישעיה בן רב צבי

